

УДК 007 : 304 : 070 : 000.32; 82-92

ТВОРЧИЙ МЕТОД ОРІАНИ ФАЛЛАЧІ (політична журналістика в іменах)

ВОРОНОВА Мальвіна,

канд. філол. наук, доц.,

Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, вул. Мельникова, 36/1, Київ, Україна, e-mail: malvinavoronova@gmail.com.

У статті аналізується творчий метод знаменитої італійської журналістки (військового кореспондента, політичного інтерв'юера ХХ–ХХІ ст.) О. Фаллачі. Актуальність дослідження зумовлена потребою розширювати науковий дискурс відомостями про стандарти роботи визначних європейських політичних журналістів. Основною метою було, узагальнивши журналістсько-публіцистичну спадщину, виявити складники творчого методу О. Фаллачі. У результаті дослідження сформульовано універсальні професійні принципи діяльності політичного журналіста: опозиційність, відповідальність, професіоналізм, критичність до влади та людяність. Також виявлено складники творчого методу О. Фаллачі: інтелектуалізм, інтерес до природи влади, раціоналізація політичного процесу, наявність політичної позиції, агресивна політична комунікація.

Ключові слова: політична журналістика; інтерв'ю; Оріана Фаллачі.

CREATIVE METHOD OF ORIANA FALLACI (political journalism in names)

The creative method of the famous Italian journalist (war correspondent, political interviewer of the ХХ–ХХІ centuries) O. Fallaci is analyzed in the article. The relevance of the study is due to the need to expand the scientific discourse with information on the standards of work of prominent European political journalists. Its main goal was to discover the components of the creative method of O. Fallaci having summarized the creative heritage. As a result of the study, the universal professional principles of the activity of a political journalist are formulated: oppositeness, responsibility, professionalism, criticism towards authorities and humanity. Also, the components of the creative method of O. Fallaci were found: intellectualism, interest to the nature of power, rationalization of the political process, presence of a political position, aggressive political communication.

Key words: political journalism; interview; Oriana Fallaci.

Вступ. Ця наукова стаття присвячена творчому методу італійської журналістки зі світовим ім'ям, знаменитої військової кореспондентки та політичної інтерв'юерки – Оріани Фаллачі. Актуальність дослідження пов'язана з необхідністю розширювати вітчизняний науковий дискурс (особливо, що стосується політичної журналістики), вводячи у нього європейські імена, і тим самим по-справжньому долучатися (в інтелектуальному й науковому сенсах) до європейської професійної культури. Новизна наукової розвідки зумовлена відсутністю відомостей про діяльність О. Фаллачі (її творчий і життєвий шлях, політичну позицію й принципи, методи роботи) в українській науковій літературі. Основна мета дослідження – виявити складники творчого методу О. Фаллачі, узагальнивши її публіцистичну спадщину, зокрема, зразки політичного інтерв'ю. Завдання зумовлені метою і полягали в в тому, щоб: 1) здійснити короткий біографічний аналіз, необхідний для розуміння особистості О. Фаллачі; 2) узагальнити творчі завдання, які вона ставила перед собою; 3) узагальнити тематичний діапазон її публіцистики; 4) систематизувати її творчо-професійні погляди (на владу, політику, політичне лідерство, журналістику, творчість); 5) визначити унікальні риси методу політичного інтерв'ю (проаналізувавши вибір героїв, лінію питань, професійну поведінкову модель).

© Воронова М., 2018

Оскільки творча спадщина О. Фаллачі в українському науковому просторі не досліджувалася, ця наукова розвідка спиралася у своїх методах, оцінках та висновках на: 1) емпіричний матеріал (книги та архівні публікації О. Фаллачі); 2) українську школу теоретичних досліджень у галузі жанрології (Д. Прилюк, В. Здоровега [1; 2]); 3) наукові праці, присвячені жанру інтерв'ю (М. Василенко, М. Недопитанський та інше [3; 4; 5]).

Методи дослідження. Мета і завдання визначили методи дослідження, а саме: 1) біографічний аналіз (для реконструкції життєвого і творчого шляху); 2) хронологічний аналіз (для відтворення хронології професійної кар'єри); 3) метод систематизації (для упорядкування творчої спадщини, професійних поглядів, критики творчості); 4) диференціації для визначення тематичних і жанрових особливостей); 5) семантичний аналіз (для вивчення змістового наповнення публіцистичних текстів); 6) психологічний аналіз (для оцінки політичної комунікації в процесі проведення політичного інтерв'ю).

Результати й обговорення. Творча спадщина О. Фаллачі (29.06.1929–15.09.2006), видатного інтерв'юера 70–80-х рр. ХХ ст., журналіста, літератора та громадського діяча, перекладена на двадцять шість мов та опублікована в тридцяти країнах світу. Її батьки, уродженці Флоренції, як учасники італійського Руху Опору під час Другої світової війни, залучили доньку до антифашистської діяльності, коли їй було чотирнадцять років. У лавах антифашистського підпілля вона працювала під псевдонімом Емілія, доставляючи зброю та інформацію, а коли у вересні 1943 р. Італія капітулювала, вона супроводжувала американських і британських ув'язнених у безпечний притулок. Її родина неодноразово перебувала під загрозою смерті, що виховало у ній мужність і безкомпромісність переконань.

Не зважаючи на трагічне тло епохи, О. Фаллачі захоплювалася літературою, досконало опанувала англійську мову, що дозволило їй пізніше друкуватися не лише в італійській, а також в англійській пресі. Після закінчення війни вступила до медичного університету у Флоренції, але скоро зрозуміла, що її покликання – журналістика. Професійну діяльність розпочала у флорентійській газеті «Giornale del Mattino» як репортер кримінального відділу, проте згодом перейшла від репортажів до інтерв'ю та нарисів [6; 7; 8; 9].

У 60-х рр. ХХ ст., коли світ був охоплений політичними протестами «Нових лівих» і військовими конфліктами, О. Фаллачі працювала військовим кореспондентом у В'єтнамі (близько семи років), Південній Америці і на Близькому Сході, аналізуючи світові події й кризи, писала переважно для італійського щотижневика «L'Europeo». У В'єтнамі, зокрема, носила у рюкзаку рукописну інструкцію для посла Італії з проханням повернути її тіло на батьківщину у разі загибелі. Вона була одержима ідеєю – показати «марність, дурість і жорстокість» будь-якої війни [7].

У 1968-му О. Фаллачі висвітлювала студентські протести проти авторитарного режиму президента Мексики Густаво Діаса Ордаса. Протистояння тривало добу (2 жовтня 1968 р.) і завершилось тим, що президентська охорона, з якої був створений спеціальний загін, вбила тоді близько трьох сотень протестуючих. Під час сутичок О. Фаллачі поранили і відтягнули до гори трупів, залишивши вмирати, але вона вижила і стала унікальним очевидцем масових убивств у Мехіко, а її документальні свідчення нині становлять історичну вагу [7; 8; 9; 10].

Із середини 60-х до середини 80-х рр. минулого століття тривав пік творчої діяльності О. Фаллачі: бере інтерв'ю у найвпливовіших лідерів світової політики, дивуючи їх своєю зухвалістю та прямою. На рубежі 1990-х здебільшого пише прозу, а на початку 2000-х рр. бореться з важкою недугою, але професійної діяльності не залишає: видає антиісламські книги «Лють і гордість», «Сила Розуму» [11; 12], публічно висловлює непопулярні в Європі ідеї про те, що мусульманський світ, користуючись благами християнської цивілізації, стрімко зростає у своїй чисельності та агресивно поглинає європейський культурний простір.

14 грудня 2005 р. президент Італійської Республіки за культурний внесок нагородив О. Фаллачі золотою медаллю. Вона подякувала, але зауважила, що «ніколи не захоплювалася трофеями». 12 лютого 2006 р. губернатор Тоскани Рікардо Ненціні вручив їй золоту медаль Ради Тоскани, але церемонію нагородження журналістка використала для демонстрації своєї політичної позиції щодо ісламізації світу. 15 вересня 2006 р. Оріана Фаллачі померла у Флоренції від раку легенів [10].

Унікальний метод політичного інтерв'ю. О. Фаллачі співпрацювала з багатьма європейськими та американськими виданнями, у тому числі: «Corriere della Sera» (італійська щоденна газета), «Le Nouvel Observateur» (французький щотижневий журнал), «Der Stern» (німецький ілюстрований журнал), «Life» (американський журнал), «The New York Times Magazine» (додаток до американського недільного журналу), «Washington Post» (американська щоденна газета), «The New Republic» (американський журнал про політику та мистецтво). Вона була широко ерудована, мала ясно сформульовані політичні позиції та цінності й не ховалася «за спину» фактів і чужих думок. О. Фаллачі була небезпечною, але цікавою співрозмовницею для своїх героїв, а серед них – найзначніші імена світової політики ХХ ст.: Нгуен Као Кі (політичний діяч Республіки В'єтнам), Ясір Арафат (лідер палестинського визвольного руху; голова Палестинської національної адміністрації), Генрі Кіссінджер (держсекретар США, 1973–1977 рр.), Волтер Кронкайт (американський тележурналіст), Індіра Ганді (прем'єр-міністр Індії у 1966–1977, 1980–1984 рр.), Голда Меїр (одна із засновників держави Ізраїль, прем'єр-міністр у 1969–1974 рр.), Нгуєн Ван Тхієу (один із президентів Республіки В'єтнам), Зульфікар Алі Бхутто (президент і прем'єр-міністр Пакистану в 1971–1977 рр.), Віллі Брандт (Федеральний канцлер ФРН у 1969–1974 рр.), Рухолла Мусаві Хомейні (Верховний лідер Ірану в 1979–1989 рр.), Муаммар Каддафі (прем'єр-міністр Лівії в 1970–1972 рр.; генеральний секретар Загального народного конгресу Лівії в 1977–1979 рр.), Хайле Селассіє І (останній імператор Ефіопії в 1930–1974 рр.), Ден Сяопін (лідер і керівник Китаю в 1970–1990 рр.) [13–19].

У професійному середовищі її називали «жорстоким слідчим», вона зауважувала, що іншим журналістам просто бракує сміливості, й поки вони маскуються «під об'єктивність», вона віддає перевагу чесності. О. Фаллачі не приховувала, що публіцистика і романістика містить її (ідеї, терпіння і темперамент), а інтерв'ю – потужний струм суб'єктивності. Однак їхня місія виходила за межі чистої журналістики, адже вони ставали чинником світового політичного процесу, надбанням історії та біографічним матеріалом. О. Фаллачі стверджувала, що журналіст відчуває історію набагато краще від інших, тому що працює в момент її здійснення [9; 17; 19].

Манера О. Фаллачі брати інтерв'ю була агресивною й тривожною для її співрозмовників, яких вона безжально допитувала не лише з ключових питань актуальної політики, але й ставила запитання світоглядні та екзистенційні – про Бога, смерть, любов чи жалість. Її ставлення до політичних лідерів залежало від сприйняття влади, природу якої вона вважала огидною, оскільки, кому б вона не належала, їй ніколи не вдавалося позбутися пригнічення [9].

Перший складник методу О. Фаллачі – десакралізація влади. Беручи інтерв'ю у світових політичних лідерів, вона давала зрозуміти, що їхні посади та повноваження не гарантують їм поваги: тільки зміст діяльності, рівень інтелекту та моральні якості особистості можуть бути гідно оцінені нею.

Вона єдина із західних журналістів, кому вдалося двічі взяти інтерв'ю у Верховного керівника і духовного лідера Ірану Рухолла Мусаві Хомейні. Інтерв'ю для «The Times» вийшло небагом після іранської революції 7 жовтня 1979 р., і було прикладом її жорсткої манери вести діалог. Близько десяти днів О. Фаллачі чекала на бесіду, прибувши до священного міста шиїтів Кум. Отримавши інструкції від нового ісламського режиму щодо того, як вона повинна постати перед аятолою (вищий ду-

ховний титул у шиїтів), О. Фаллачі зробила так, як вимагали, і предстала босоніж і в чадрі. Але це не завадило їй ставити різкі запитання про закриття опозиційних газет, страти, проведені новим режимом, курдську меншість Ірану і, між іншим, безпосередньо про те, як іранки «плавають у чадрі». Її співрозмовник різко на те відповів: «якщо вам не подобається ісламське вбрання, ви не зобов'язані носити його, бо ісламський одяг призначено для благочестивих молодих жінок». О. Фаллачі зухвало відповіла, що зніме «цю дурну середньовічну ганчірку прямо зараз», і скинула чадру [15; 14].

Оцінюючи згодом іранського аятолу, вона справедливо зазначила, що він «не був маріонеткою, як Арафат, Каддафі та інші диктатори ісламського світу, а був справжнім лідером». Вона також зауважила, що він схожий на Мойсея Мікеланджело, але за його зрілою красою та гречними манерами ховалися, на її думку, жорстокість М. Робесп'єра та амбітність В. Леніна. І це могло завести його дуже далеко, адже іранці бачили в ньому не просто пророка, а майже Бога [15].

Другий складник методу – інтелектуалізм і психологізм. О. Фаллачі проводила колосальну підготовку до кожного інтерв'ю, вивчаючи світовий політичний процес, актуальність його проблематики та психологію свого співрозмовника. Вона прискіпливо досліджувала майбутнього героя, прагнучи пізнати його особистість та створити живий психологічно точний портрет. Портретуючи своїх героїв, шукала зовнішній прояв індивідуального та характерного, того, що привело їх до влади, і того, що може їх її позбавити. Описуючи Я. Арафата, О. Фаллачі підкреслила гротескність його фігури з товстими ногами, міцно збитим тулубом, величезними стегнами, роздутим животом та маленькими руками; відтворила його голову, змалювавши «великий рот із червоними і м'ясистими губами, агресивний ніс і два гіпнотичних ока». У його зовнішньому образі вона знайшла вираз властолюбства та внутрішньої жіночної слабкості, що ховалася за агресією публічних жестів. О. Фаллачі ніколи не прагнула догодити політичним лідерам чи їхнім прихильникам, вона підкреслено деміфологізувала політичних діячів, виводячи на перший план їхню людську ординарність, часто – слабкість [13; 14].

Третій складник – безкомпромісна правдивість. О. Фаллачі була безстрашною перед тими наслідками, які могли статися після оприлюднення унікальних зізнань чи її власних спостережень. Вона не вдавалася до ретуші та самоцензури, що так властиві політичній журналістиці. Саме вона розповіла всьому світові про неприємний запах тіла Фідела Кастро та про схожість Леха Валенсі на Йосипа Сталіна, запитавши поляка про те, чи знає він про схожість: «той самий профіль, ті самі риси, ті самі вуса» [13; 16].

Прагнення з'ясувати правду часто допомагало О. Фаллачі дійсно знайти її в непростих діалогах із політиками. Так, у 1968 р. під час інтерв'ю для німецького журналу «Der Stern» із віце-президентом Південного В'єтнаму Нгуєном Као Кі їй вдалося вирвати у свого співрозмовника зізнання, неприйнятне для дипломатії світової політики: він прямо заявив, що «американці тут, щоб захистити свої інтереси, а не тому, що у них є прагнення подбати про нас» [18].

Зазначимо, що на той час США надавали йому військову підтримку в протистоянні з комуністичними повстанськими силами Північного В'єтнаму.

Четвертий складник – свідомий вплив на політичний процес та відповідальність за нього. Політична впливовість О. Фаллачі ґрунтувалася на її внутрішній незалежності, свободолобстві та відсутності страху. Час від часу її інтерв'ю насправді впливали на хід історичних подій, у будь-якому разі, – на їхній темп і ритм. Розмовляючи, наприклад, із лідером Пакистану Зульфікаром Алі Бхутто, вона змусила його сказати те, що він насправді думає про свого політичного опонента – Індіру Ганді. Він назвав лідера Індії «добросовісною школяркою, якій бракує ініціативи та уяви, яка не має і половини таланту свого батька». Ознайомившись із повним

текстом цього інтерв’ю, І. Ганді відмовилася підписати мирну угоду з Пакистаном. Зрозуміло, що лідер Пакистану вимагав через своїх представників від О. Фаллачі відмовитися від частини інтерв’ю, стверджуючи, що життя 600 мільйонів людей опиниться під загрозою, якщо вона того не зробить [13].

П’ятий складник – агресивна модель політичної комунікації. Лінія запитань, яку складала О. Фаллачі, була шквальною, агресивною і різнобічною. Вона поєднувала запитання, що стосувалися світової політики, із запитаннями особистого характеру, ввесь час змінюючи масштаб і спрямованість думки співрозмовника. Як уже зазначалося, вона детально вивчала кар’єру, політичні позиції, менталітет своїх героїв і писала розлогий портрет кожного, щоб краще зрозуміти майбутнього співрозмовника. У процесі бесіди уважно спостерігала за діалогом, даючи висловитися, але безжально нападала, ставлячи прямі запитання, зриваючи маски, викриваючи лицемірство [18; 19; 20].

Беручи інтерв’ю у грецького православного архієпископа Макарія III (1974 р.), прямо запитала про його пристрась до жінок. Це захопило зненацька співрозмовника, а його розгублене мовчання стало промовистою сповіддю. У М. Каддафі саркастично поцікавилася, чому той, допускаючи стільки заборон у своїй державі, не заборонить культ власної особи. Підсумовуючи бесіду з Я. Арафатом, зробила висновок-оцінку: «Перш за все, ви самі не хочете миру, на який кожен так сподівається». Л. Валенсу звинуватила у прагненні влади (і слави), якої він не гідний: «Ви ніколи не кажете собі: “Боже, це занадто багато для мене, я не в силах її винести?”» [17; 13; 16].

Лінія запитань О. Фаллачі демонструвала її надзвичайну працелюбність. Наприклад, розмовляючи з Індірою Ганді, поставила близько сорока шести запитань, і це – норма для її професійної практики [13]. Аналізуючи згодом свої інтерв’ю, вона шкодувала лише про те, що часом відчувала симпатію (чи милосердя), а це шкодило професіоналізмові. Жалкувала, що «закохалася» в Індіру Ганді (це завадило побачити в ній майбутнього диктатора), пошкодувала свого часу на захопленого в полон в’єтнамцями американського лейтенанта Роберта Фрішмана, боягузтво якого вона не одразу розпізнала, як і цинічного прагнення до легкої слави [9].

Висновки та перспективи. О. Фаллачі стала репортером у шістнадцять років, але в журналістику потрапила, щоб стати письменником. Все життя писала з захопленням, пристрасно, поєднуючи журналістику, політичну публіцистику та художню прозу, стверджувала, що тільки, працюючи зі словом, «не вмере остаточно» та «змусити людей бачити історію ширше, дізнаватися більше, думати глибше» [7; 9; 21]. Пристрасть, притаманна художньому слову, та громадянський запал, властивий її світогляду, стали основою унікальної творчості журналіста. Саме громадянські та літературні – основа її творчого методу, становлення якого визначило декілька чинників: 1) політичні погляди її сім’ї; 2) культурна спадщина Флоренції (з її цінностями європейсько-християнської цивілізації); 3) гендер (жінкам, на її думку, доводиться більше думати, спостерігати і боротися, щоб реалізувати свій творчий потенціал).

Узагальнюючи політичні та професійні принципи О. Фаллачі, слід сказати, що вона дотримувалася: 1) опозиційності до всіх форм пригнічення (зокрема з боку масової громадської думки); 2) відповідальності перед історією (спілкуючись про актуальне зі своїми співрозмовниками, демонструвала їх у глобально-історичному та світоглядному контекстах); 3) професіоналізму (незалежно від обставин, особистостей, умов, у яких творила); 4) критичності по відношенню до всіх представників влади (адже вони вирішують долі мільйонів); 5) волелюбності (всім своїм досвідом стверджувала свободу як єдину умову набуття правди та істини в діалозі з владою); 6) людяності (незважаючи на агресивне прагнення оголити пороки можновладців, вона все ж робила спробу побачити в них людей, і тому говорила, зокрема, з Голдою Меір про її любов до чоловіка, а з Індірою Ганді – про її самотність у владі).

Квінтесенцію творчого методу О. Фаллачі складають внутрішня свобода, безстрашність і жвавий інтерес до природи влади та природи людини. В її епоху, як і в будь-яку іншу, було багато бажаючих говорити про політику з політиками, але ніхто не зміг досягти тих результатів, яких здобула О. Фаллачі. Інтерв'ю з нею світові лідери боялися й прагнули, бо вона була масштабним інтелектуальним дзеркалом політичної епохи. Власне, політичний журналіст опиняється на вершині своєї професії, коли діалог із ним – честь для можновладців, але для цього треба бути в усіх сенсах – вище за них.

1. *Прилюк Д. М.* Теорія і практика журналістської творчості: методологічні проблеми. Київ: Вища школа, 1973. 270 с.
2. *Здоровега В. Й.* Теорія і методика журналістської творчості: підруч. 2-ге вид. Львів: ПАІС, 2004. 268 с.
3. *Василенко М. К.* Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі: моногр. Київ, 2006. 236 с.
4. *Недопитанський М. І.* Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання. URL: <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1239> (дата звернення: 3.05.2018).
5. *Журналістський фах:* газетно-журнальне виробництво: навч. посіб. / Т. О. Приступенко, Р. В. Радчик, М. К. Василенко [та ін.]; за ред. В. В. Різуна. 2-ге вид., перероб. і допов. Київ: ВПЦ «Київський університет», 2012. С. 139–173.
6. *Garner D.* The Life of Oriana Fallaci, Guerrilla journalist // The New York Times. 2017. Oct. 16. URL: <https://www.nytimes.com/2017/10/16/books/review-oriانا-fallaci-biography-cristina-de-stefano.html> (access May 15, 2018).
7. *Foster D.* Love, Death and the Written Word: The Lonely Passion of Oriana Fallaci // Los Angeles Times. 1993. Jan. 10. URL: http://articles.latimes.com/1993-01-10/magazine/tm-1445_1_oriانا-fallaci/5 (access May 16, 2018).
8. *Marcus J.* A new biography gets Oriana Fallaci the way people who knew her couldn't // Los Angeles Times. 2017. Oct. 20. URL: <http://www.latimes.com/books/jacketcopy/la-ca-jc-oriانا-fallaci-20171020-story.html> (access June 16, 2018).
9. *Moore S.* Oriana Fallaci talks of losing her mother, lover and an unborn child // People. 1977. March 14. URL: <http://people.com/archive/oriana-fallaci-talks-of-losing-her-mother-lover-and-an-unborn-child-vol-7-no-10/> (access May 16, 2018).
10. *Fallaci O.* Controversial italian journalist // The Guardian. 2006. Sep. 16. URL: <https://www.theguardian.com/news/2006/sep/16/guardianobituaries.italy> (access June 18, 2018).
11. *Фаллачи О.* Ярость и гордость. Москва: Вагриус, 2004. 160 с.
12. *Fallaci O.* The Force of Reason. New York: Rizzoli International Publications, 2006. 307 p.
13. *Fallaci O.* Interview with History (including Kissinger, Meir, Arafat, Indira Gandhi, and the Shah of Iran). Boston: Houghton Mifflin Company, 1977. 376 p.
14. *Hitchens C.* Oriana Fallaci and the art of the interview // Vanity Fair. 2006. Dec. URL: <https://www.vanityfair.com/news/2006/12/hitchens200612> (access June 9, 2018).
15. *Fallaci O.* An interview with Khomeini // The New York Times. 1979. Oct. 7. RL: <https://www.nytimes.com/1979/10/07/archives/an-interview-with-khomeini.html> (access June 9, 2018).
16. *Fallaci O.* Lech Walesa: The Man Who Drives the Kremlin Crazy // The Washington Post. 1981. March 8. URL: https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/1981/03/08/lech-walesa-the-man-who-drives-the-kremlin-crazy/084d05d7-da5d-487-8330-b2ad0ca0ad34/?noredirect=on&utm_term=.0919ac412e98 (access June 2, 2018).
17. *Talbot M.* When Qaddafi Met Fallaci // The New Yorker. 2011. February 24. URL: <https://www.newyorker.com/news/news-desk/when-qaddafi-met-fallaci> (access June 2, 2018).
18. *Fallachi O.* The Rolling Stone interview // Rolling Stone. 1976. June 17. URL: <https://www.rollingstone.com/culture/culture-news/oriana-fallaci-the-rolling-stone-interview-73491/> (access June 3, 2018).
19. *Answers to the Italian journalist Oriana Fallaci (Deng Xiaoping)* // New York Times. 1980. August 21 and 23. URL: <http://en.people.cn/dengxp/vol2/text/b1470.html> (access June 3, 2018).

20. Asla Aydintasba Questions for Oriana Fallaci // The New York Times. 2003. Feb. 2. URL: <https://www.nytimes.com/2003/02/02/magazine/way-we-live-now-2-2-03-questions-for-oriana-fallaci-unquiet-western-front.html> (access June 3, 2018).

21. Fallaci O. Letter to a Child Never Born. New York: Open Road Media. 2013. 154 p.

1. Pryljuk, D. M. (1973), Theory and practice of Journalism Creativity: methodological problems, Vyshca shkola Publishing House, Kyiv, 270 p.

2. Zdoroveha, V. (2004), Theory and methodology of journalism creativity: a textbook. 2nd edition, PAIS Publishing House, Lviv, 268 p.

3. Vasyjenko, M. K. (2006), Dynamics of development of informational and analytical genres in Ukrainian press: monography, Kyiv, 236 p.

4. Nedopytanskyj, M. I. (2003), “Modern practice of journalistic interview: strategy of the question”, Scientific notes of the Institute of Journalism, available on: <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1239> (access May 10, 2018).

5. Prystupenko, T. O., Radchuk, R. V., Vasylenko, M. K. and others (2012), Journalism profession: newspaper and magazine production: manual, ed. by V. V. Rizun, 2nd ed., Vydavnycho-poligrafichnyj tsentr “Kyiv University”, Kyiv, P. 139–173.

6. Garner, D. (2017), The Life of Oriana Fallaci, Guerrilla journalist, The New York Times, October 16, available on: <https://www.nytimes.com/2017/10/16/books/review-oriana-fallaci-biography-cristina-de-stefano.html> (access May 15, 2018).

7. Foster, D. (19193), Love, Death and the Written Word : The Lonely Passion of Oriana Fallaci, Los Angeles Times, January 10, available on: http://articles.latimes.com/1993-01-10/magazine/tm-1445_1_oriana-fallaci/5 (access May 16, 2018).

8. Marcus, J. (2017), A new biography gets Oriana Fallaci the way people who knew her couldn't, Los Angeles Times, October 20, available on: <http://www.latimes.com/books/jacketcopy/la-ca-jc-oriana-fallaci-20171020-story.html> (access June 16, 2018).

9. Moore, S. (1977), Oriana Fallaci talks of losing her mother, lover and an unborn child, People, March 14, available on: <http://people.com/archive/oriana-fallaci-talks-of-losing-her-mother-lover-and-an-unborn-child-vol-7-no-10/> (access May 16, 2018).

10. Fallaci, O. (2006), Controversial italian journalist, The Guardian, September 16, available on: <https://www.theguardian.com/news/2006/sep/16/guardianobituaries.italy> (access June 18, 2018).

11. Fallachi, O. (2004), Jarost' i gordost' [Rage and pride], Vagrius, Moscow, 160 p.

12. Fallaci, O. (2006), The Force of Reason, Rizzoli International Publications, New York, 307 p.

13. Fallaci, O. (1977), Interview with History (including Kissinger, Meir, Arafat, Indira Gandhi, and the Shah of Iran), Houghton Mifflin Company, Boston, 376 p.

14. Hitchens, C. (2006), Oriana Fallaci and the art of the interview, Vanity Fair, December, available on: <https://www.vanityfair.com/news/2006/12/hitchens200612> (access June 9, 2018).

15. Fallaci, O. (1979), An interview with Khomeini, The New York Times, Oct. 7, available on: <https://www.nytimes.com/1979/10/07/archives/an-interview-with-khomeini.html> (access June 9, 2018).

16. Fallaci, O. (1981), Lech Walesa: The Man Who Drives the Kremlin Crazy, The Washington Post, March 8, available on: https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/1981/03/08/lech-walesa-the-man-who-drives-the-kremlin-crazy/084d05d7-da5d-4871-8330-b2ad0ca0ad34/?noredirect=on&utm_term=.0919ac412e98 (access June 2, 2018).

17. Talbot, M. (2011), When Qaddafi Met Fallaci, The New Yorker, February 24, available on: <https://www.newyorker.com/news/news-desk/when-qaddafi-met-fallaci> (access June 2, 2018).

18. Fallachi, O. (1976), The Rolling Stone interview, Rolling Stone, June 17, available on: <https://www.rollingstone.com/culture/culture-news/oriana-fallaci-the-rolling-stone-interview-73491/> (access June 3, 2018).

19. Answers to the Italian journalist Oriana Fallaci (Deng Xiaoping) (1980), New York Times, August 21 and 23, available on: <http://en.people.cn/dengxp/vol2/text/b1470.html> (access June 3, 2018).

20. Asla Aydintasba Questions for Oriana Fallaci (2003), The New York Times, Feb. 2, available on: <https://www.nytimes.com/2003/02/02/magazine/way-we-live-now-2-2-03-questions-for-oriana-fallaci-unquiet-western-front.html> (access June 3, 2018).

21. Fallaci, O. (2013), Letter to a Child Never Born, Open Road Media, New York, 154 p.

UDC 007 : 304 : 070 : 000.32; 82-92

CREATIVE METHOD OF ORIANA FALLACI (political journalism in names)

Voronova Malvina, PhD (Philology), Associate Professor,

Taras Shevchenko National University of Kyiv, The Institute of Journalism, 36/1, Melnykova St., Kyiv, 04119, Ukraine, e-mail: malvinavoronova@gmail.com.

ORCID – <https://orcid.org/0000-0002-4319-8614>

The aim of the study. The article is devoted to the professional work of the famous Italian journalist (war correspondent, political interviewer of the XX –XXI centuries) O. Fallaci, taking into consideration her unique experience of political communication and outstanding examples of a political interview with world leaders of the twentieth century. The relevance of the study is due to the need to broaden the scientific discourse in the field of political journalism with information on the foundations of European professionals; its main goal was to identify the components of the creative method of O. Fallaci.

Methods. During the study, the following methods were used: 1) biographical analysis (for the reconstruction of the life and creative path); 2) chronological analysis (to reproduce the chronology of a professional career); 3) systematization (to organize the creative heritage, professional views, reviews of creativity); 4) differentiation (to determine the thematic and genre features of the creative heritage); 5) semantic analysis (for studying the content of publicistic texts); 6) psychological analysis (for assessing political communication during a political interview).

Results and conclusions. The components of the creative method of O. Fallaci were: intellectualism, interest to the nature of power, rationalization of the political process, the presence of a political position, aggressive political communication.

As a result of the research, the universal professional principles of the activities of the political journalist are formulated: oppositeness, responsibility, professionalism, criticism toward authorities and humanity; also the effectiveness of the aggressive line of questions in the process of political interviewing and the presence of the interviewer's political position.

Key words: *political journalism; interview; Oriana Fallaci.*

Стаття надійшла до редакції 20.06.2018